

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobce: **S. S.**, nar., st. příslušnost Kosovo, zajištěn v ně **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované č.j. KRPB-8266-17/ČJ-2015-060022-50A ze dne 12.1.2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí č.j. KRPB-8266-17/ČJ-2015-060022-50A ze dne 12.1.2015, o zajištění jímž byl zkrácen na svých právech, neboť porušila čl. 28 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a rady č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, § 2 odst. 3,4, § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád a § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. V úvodu žaloby žalobce konstatoval, že byl zajištěn společně s rodinou, jejich cílem bylo požádat o mezinárodní ochranu v Německu, kde strýc v minulosti pobýval a mají předpoklad lepší integrace.

Žalobce konstatoval, že byl zajištěn podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Dublinského nařízení, které v čl. 28 stanoví podmínky zajištění. Tvrdí, že byl zajištěn pouze z důvodu, že se na něj vztahuje Dublinské nařízení a správní orgán nesprávně posoudil existenci vážného nebezpečí útěku. Žalobce rozporuje aplikaci judikátu č.j. 7 As 76/2011-50 ze dne 15.7.2011, v němž se v podstatě vylučuje využití alternativ k zajištění cizince, kteří nemají na území ČR stálý pobyt a nemají dostatek peněz ke složení finanční záruky. Judikatura se týká osob zajištěných za účelem správního vyhoštění, a tudíž ji nelze aplikovat na zajištění za účelem předání. Existence a faktická využitelnost alternativ k zajištění předjímá Dublinské nařízení. Nemožnost využití mírnějších donucovacích opatření se nemůže

zúžit na dostupnost stálého bydlení nebo finančních prostředků zajištěného cizince. Státní orgány mají přijmout taková opatření, které budou dostupné pro shora uvedené cizince a zajistit jim faktickou dostupnost alternativ zajištění, např. v přijímacím nebo pobytovém středisku pro žadatele o mezinárodní ochranu, ubytovnu, azylový dům apod. V důsledku nedostupnosti alternativ zajištění policie zajistí každého uprchlíka, který má být předán do jiného členského státu. Každý žadatel o mezinárodní ochranu se na území ČR po té, co opustil stát, kde žádal o azyl, ocitne neoprávněně a lze tedy dojít k závěru, že byl zajištěn pouze z důvodu aplikace dublinského nařízení. Správní orgán nesprávně posoudil existenci vážného nebezpečí útěku, opuštění území Maďarska za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě neznamena, že existuje vážné nebezpečí útěku, že by se nepodrobil rozhodnutí o předání do členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Interpretace správního orgánu znamená plošné zajišťování všech žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech, kteří na území ČR vstoupili. Správní orgán neprovedl individuální posouzení existence vážného nebezpečí útěku a správní orgán tedy selhal při aplikaci čl. 28 Dublinského nařízení a rozhodl v rozporu s právním řádem. Žalobci nebylo možno vyjádřit se k možnému setrvání na území ČR do skončení Dublinského řízení. Dále žalobce uvádí situace, kdy lze konstatovat vážného nebezpečí útěku a konstatuje, že v jeho případě toto nebezpečí neexistovalo a jeho zajištění je tudíž v rozporu s Dublinským nařízením.

Žalovaná napadeným rozhodnutím podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 80 dnů. V odůvodnění uvedla, že oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti opustit území ČR bylo účastníku řízení doručeno dne 12.1.2015. Při rozhodování o zajištění za účelem jeho předání policie skutkově vycházela z toho, že dne 11.1.2015 byl uvedený cizinec kontrolován českou policií mezi stanicemi Břeclav – Brno a k prokázání své totožnosti a oprávněnosti k pobytu předložil ID kartu Kosova, jízdenku na cestu Budapešť – Berlín a lustrací bylo zjištěno, že nemá platné vízum ani oprávnění pobývat na území ČR, proto byl dne 11.1.2015 zajištěn. Dalším šetřením bylo zjištěno, že účastník řízení požádal o azyl v Maďarské republice dne 10.1.2015. Účastník řízení vstoupil a pobýval dne 11.1.2015 na území ČR bez víza a oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, čímž porušil povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení za přítomnosti tlumočníka uvedl, že cestoval spolu s dalšími příbuznými, odjeli dne 8.1.2015 do Subotice, pak překročili hranice s Maďarskem, kde je po několika hodinách kontrolovala policie, následující den je odvezli jinam, kde podepsal protokoly a bylo mu sděleno, že se má dostavit do azylového střediska, kam však nejel a odjel rovnou do Budapešti, kde zakoupil jízdenky na vlak. Správní orgán konstatoval, že nejméně dne 11.1.2015 na území ČR pobývali neoprávněně a byl si vědomi svého protiprávního jednání. Bezpečně vyšlo najevo, že požádal o azyl v Maďarsku, což zakládá důvod pro zahájení řízení podle Dublinského nařízení, neboť v Maďarsku požádal o mezinárodní ochranu, tato země je příslušnou k posouzení jeho žádosti a je povinna žadatele přijmout zpět na své území. Všechny skutečnosti shora zakládají důvod pro zahájení řízení podle Nařízení č. 604/2013 v průběhu kterého bude rozhodnuto o předání účastníků řízení do Maďarska. Je doloženo, že první bezpečnou zemí, kde účastník požádal o mezinárodní ochranu bylo Maďarsko, které je příslušné o žádosti rozhodnout a je povinno žadatele přijmout zpět na své území a to i v případě, pokud by bylo řízení o žádosti ukončeno. Správní orgán dospěl k závěru, že existuje nebezpečí útěku účastníka řízení, neboť namísto toho, aby se dostavil do azylového zařízení a setrval do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, pokračoval ve své cestě

do Německa, kde měl od počátku v úmyslu o azyl požádat. Na území ČR nemá vízum či jiné oprávnění a zajištěné ubytování, do Maďarska se nechce vrátit. Účastník řízení dal najevo, že nebude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby předání do Maďarska. Pokud se týká uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců pro jeho nevydání svědčí popsany skutkový stav, neboť mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření z hlediska jednání účastníka řízení nedostačující, neboť na území ČR nemá hlášený pobyt, nevlastní platný cestovní doklad ani vízum, porušil základní povinnosti cizince pobývajícího na území ČR, takže uložení zvláštních opatření by se v tomto případě zcela minulo účinkem. Správní orgán posuzoval, zda je předání potencionálně možné, a zda-li nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života účastníka řízení. V dané věci na základě samotného vyjádření účastníka řízení shora uvedené nezjistil. Při stanovení doby zajištění správní orgán přihlédl k předpokládané složitosti přípravy předání cizince podle Nařízení č. 604/2013, zohlednil lhůty tam uvedené, přičemž proti rozhodnutí o přemístění zajištěný cizinec má 15-ti denní lhůtu od doručení rozhodnutí k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí. Všechny písemnosti musí být přeloženy a všechny úkony musí proběhnout v rámci těchto lhůt. Správní orgán stanovil dobu zajištění na 80 dnů za odpovídající a dostačující k provedení realizace předání a ze své praxe je mu známo, že v obdobných případech předání ve stanovené době došlo a nebylo nutno zajištění prodlužovat. Doba zajištění bude využita jen v případě, nepodaří-li se realizovat v době kratší. Zajištění účastníka řízení a jeho umístění do zřízení pro zajištění cizinců je mimořádný institut zasahující do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka podle Listiny základních práv a svobod a nikdo nesmí být zbaven osobní svobody jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon. V tomto případě zákon o pobytu cizinců, který uvedenou problematiku upravuje. Z gramatického výkladu ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že policie má povinnost zajistit cizince za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropských společenství. Policie shledala vydání rozhodnutí o zajištění důvodným.

Žalovaná nesouhlasí s tím, že závěry učiněné NSS v rozsudku ze dne 15.7.2011 č.j. 7 As 76/2011-50 je nutné aplikovat pouze na zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců. V uvedeném rozhodnutí se soud zabýval zákonnými podmínkami pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, jak vymezuje § 123b zákona o pobytu cizinců a konstatoval, že zvláštní opatření lze uložit, pokud cizinec bude schopen povinnosti plynoucí z něho plnit. Další kumulativní podmínkou je existující důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Správní orgán považuje názor NSS jako obecný výklad podmínek pro uložení některého ze zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), b).

V otázce alternativ na místo zajištění žalovaná konstatuje, že cizinec, který nemá stálé bydliště, může mu být uložena alternativa v § 123b odst. 1 písm. b), který složí finanční záruku. Policie nezajistí cizince, pokud bude zřejmé, že se cizinec hodlá dobrovolně vrátit do členského státu posuzujícího azylovou věc a nehrozí obava z útěku, což u žalobce není. Situaci, kdy právní řád ČR nestanoví jiné alternativy k zajištění, než uvedené v § 123b žalovanému nezbývá, než při svém rozhodování zvažovat pouze ta, která mu zákon vymezil. Pochybení ve svém posuzování žalovaný neshledal, jak konečně vyplývá z rozsudku NSS ze dne 9.10.2014, č.j. 2 Azs 57/2014-28. Žalovaný po posouzení relevantních skutkových okolností dospěl k závěru, že dané závažné nebezpečí útěku do Německa nebyly splněny podmínky pro uložení žádného ze zvláštních opatření. V případě žalobce byly splněny všechny podmínky pro jeho zajištění na základě zjištěných skutkových okolností uvedených v rozhodnutí. K námitce, že nebylo dáno vážné nebezpečí útěku, absentuje individuální posouzení, žalovaná konstatuje z výpovědi žalobce, že společně s příbuznými se vydal

z Kosova do Německa, kde hodlal požádat o mezinárodní ochranu. Skutečnost, že ilegálně překročil srbsko-maďarské hranice a další hranice na cestě s Budapešti do Německa nedává záruku, že bude vyčkávat na území ČR do skončení řízení o předání, či že se dobrovolně vrátí do Maďarska. Vše nasvědčuje tomu, že bude pokračovat v naplnění cíle své cesty požádat o azyl v Německu. Při svém rozhodování správní orgán nepřekročil meze svého správního uvážení. Žalovaný setrval na tom, že rozhodnutí vydal v souladu s čl. 28 Dublinského nařízení.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobcem rozporovány, a tudíž je dané, že prchal z Kosova přes Srbsko do Maďarska, kde byl zadržen policií, podepsal nějaké dokumenty, nedostavil se do azylového střediska, ale odjel rovnou do Budapešti, kde nastoupil cestu do Berlína, neboť jeho cílem bylo Německo, kde chtěl požádat o azyl. V ranních hodinách dne 11.1.2015 byl kontrolován na trase mezinárodního rychlíku v úseku Břeclav – Brno a zadržen českou policií.

Dublinské nařízení ukládá správnímu orgánu povinnost zvažovat použití jiných mírnějších donucovacích opatření, ovšem neobsahuje žádný jejich výčet a je tudíž ponechán vnitrostátní právní úpravě jednotlivých členských států. V ČR je výčet uveden v ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy právní řád nestanoví jiné alternativy, než uvedené v tomto zákonném ustanovení, musí správní orgán zvažovat pouze ta mírnější donucovací opatření, která má zákonem vymezena. Při zkoumání, zda je možné uložit některé z mírnějších opatření, vycházel správní orgán ze skutkového stavu, který zjistil při zadržení žalobce a na základě jeho výpovědi. Na území ČR vstoupil nelegálně, nemá zde žádné příbuzné s řádným pobytem, nemá dostatek finančních prostředků, a proto je využití alternativ nemožné. Z rozhodnutí je zcela zřejmé, že byla dána závažná obava z jeho útěku do Německa, neboť Německo bylo cílem jeho cesty, kde chtěl požádat o mezinárodní ochranu.

V případě žalobce nedošlo k porušení čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, neboť všechny podmínky v uvedeném nařízení byly v případě žalobce splněny, tj. vážné nebezpečí útěku, nemožnost použít jiná mírnější donucovací opatření a trvání zajištění pouze po dobu nezbytnou k provedení požadovaných úkonů pro přemístění podle nařízení.

Ze shora uvedeného vyplývá, že žádná z žalobních námitek po jejich posouzení soudem není důvodná a soud proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. února 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová